

Ανήκω στα παιδιά που οι γονείς έχουν τη δυνατότητα να τα μεγαλώσουν με όλες τις πολυτέλειες της ζωής... Κάθε μέρα έχουμε φαγητό, κάθε μέρα έχουμε νερό. Έχουμε τον καινούριο υπολογιστή και τα εξελιγμένα κινητά. Έχουμε όλα όσα ένα παιδί το οποίο ζει σε μια υποβαθμισμένη χώρα δεν μπορεί καν να φανταστεί.

Όλα όσα έχουμε, μας έχουν κάνει να μην προσπαθούμε, να μη νοιαζόμαστε αν ο άλλος δεν έχει, τη στιγμή που εμείς έχουμε και με το παραπάνω. Όχι όμως επειδή δεν το θέλουμε, όχι επειδή δεν νοιαζόμαστε για τον άλλον... αλλά για τον απλούστατο λόγο πως έτσι μας μεγάλωσε η κοινωνία, να μην νιώθουμε, όταν ο άλλος έχει ανάγκη. Τη στιγμή που δεν παίζει ρόλο ο πιο ισχυρός, εμείς είμαστε οι πιο αδύναμοι. Συνηθίσαμε στη σωματική δύναμη και όχι στην ψυχική.

Γι' αυτό, λοιπόν, εγώ σαν παιδί, δεν πιστεύω ότι θα μπορούσα να πουλήσω τριαντάφυλλα στους δρόμους, για έναν άνθρωπο που χρειάζεται τα χρήματα για να θρέψει την οικογένειά του. Δεν είναι ότι δεν το θέλω, δεν είναι ότι δεν νοιάζομαι για τους υπόλοιπους, το μόνο που με κρατά όμως είναι πως δεν έμαθα στη ζωή μου να πολεμάω για αυτό που χρειάζομαι. Η μάλλον δεν έχω μάθει να πολεμάω για αυτό που θέλω, διότι δεν υπήρξε ποτέ στιγμή που να είχα ανάγκη κάτι, τα είχα όλα... Θα προσέφερα λεφτά στον Ράτζιβα, μόνο που θα τα ζητούσα από κάποιον άλλον, δεν θα τα έβγαζα μόνη μου.

Έτσι μας άλλαξε η κοινωνία... Μας τα προσέφερε όλα, όμως ξέχασε να μας προσφέρει τη θέληση του να πολεμήσεις για κάτι το οποίο κάποια μέρα θα έχεις ανάγκη...

Σοφία Σπανού, Β1 Γυμνασίου